

Напредовање Ананкино ка простору непостојања

Крајња стварност јесте учинак протумачења феномена зла, односно, *коби случаја*. “Правда је резултат, надолазак”* (Дерида). Неправда долази увек из центра законодавне моћи субјекта – *ма какав тај центар по свом устројству био*.

На месту самосвесног нестанка божанског ентитета настао је закон; закон је, стога, вео препокривања незнаног праразлога овог повлачења, или љуштуре оне *личности васионе* која је била спремна на *такву једну* апсолутно самосвојну жртву, учињену тек ради бесконачне потврде властите Идеје... ; – ради парадоксалног озакоњења читаве бескрајности, кроз коју се (још) простире једна *њоме* пранеусловљена жеља, *велика фантазија*...

Прво-изронело биће, као *светлосни извор*, напредује *негативним путем*, кроз увирање у *мрак временске пречице*; – јер оно стреми ка *предалеком циљу* – обухватању *таме свог рођења*, те оно само на тај начин избегава *апсолутно исцрпљивање* што, и упркос учињеној саможртви, свој дар (трен себе-знања /уп. “*обрис круга*”*/Дерида) удаљава од окружења (услова свог постанка).

Оно, стога (као Ананке/Дике; уп. Киприс/Генезис), надаље постоји још само као *гипко-заокретна стрела сновљења*, као поглед у сопствену смрт – уп. немогућност сопственог представљања за древну савременост; – те и као тим погледом истим предобухваћен апсолутни отклон од себе саме: – вид самопројекције на далеку будућност. И то све ради недокучиве ”шале” уступања пра-места сопственог јој означитељства својој још несазнатој супротности, апсолутном ништавилу. Стога, она *још увек* постоји, али само у виду нити памћења прастања, или као светлост расвете простора сопственог непостојања; односно, као “самосвесна негативност која се осећа”, “предмет који ишчезава а да у исто време остаје, и у том остајању има значење самосвести”.* (Хегел).

Принцип “живети упознавањем сопствене смрти”, уместо “над собом непроживљеном и тиме хипергенерализованом смрћу другог”, јесте шифра једног вечно-продужног живота. И то она која је (– као претприпремљен филтар за све оне духове што ће се отелотворити на земљи, те као екран на коме се и свачија смрт исписује –) ступајућа у дејство тек на самом рубу опште катастрофе. Јер непредвиђени беху, од стране преисторијске савремености, “*ужас и гнев свезнајуће мајке богова*”** (Х. Брок), који се беху испољили пред *насиљем поништења важности једне индивидуалне смрти*** (уп. Бодријар), а који су довели до гашења блештаве лепоте сазвежђа те до обуставе натпредстављиве *музике сфера*.

Јер, тиме што је Ананке жртвовала облик своје ”подземно” развојне самосвести – свет престабилисане хармоније, *она* је прекршила и раскринкала лукавство једног древно-еонског закона, потеклог управо од Великог Канибала: – “Не смеш себе икључити из заједнице” /а тиме ни ускратити себе као храну прималном облику зла, то јест, ускогрудом самодршцу, богу-законодавцу/. Јер само на такав начин коренитог себе-поништења *она* раскринкаваше суштинску несамодовољност *онога* који у *том* тренутку – *на коме се управо расветлило светско раскршће* – стајаше на врху лествице вредности: – месту *некадашњег* одржавања *постојано-светске равнотеже*, и то увек на самом рубу катастрофе оног /симболичког/ поретка који у датом тренутку подржаваше тек једну одређену /смењиву/ власт. Дакле, престо Ананкине /земно-небеске/ владавине већ се био *самим собом* полуурушио, исказујући тиме иронијски вишак послушности свом новопридошлом земаљском господару – дакле, властиту безличну аутономност функционисања, или принципијелну непосвојивост.

Међутим, када је процес тог урушавања достигао ”микроскопску” раван, тј. његово приближење “кванту енергије Ананкиног неиспољеног сопства”, он никако није успевао да досегне “стање те нуле” – те се “следио” на кружној путањи апроксимације нигдине (постајући ”скамењен колаж”). И то стога јер је Неиспољено (наместо битно неиспуњивог фантазма владара) једино стање савршене равнотеже, једина апсолутна збиља, у односу на коју је ово полуурушено још-не-ништа (чисто зло властодршца) само непотребан вишак: чист отклон од (нултог) стања равнотеже (које је ништа), – тако да ово полу-урушено још-не-ништа остаје да ”виси” између стања постојања и непостојања; – тј. између памћења изгубљеног прастања свеобухватне равнотеже и слутње још недосегнутог вида њене поновљености. А како је то ***стање разапетог чекања*** неподношљиво за ***тај полуурушен остатак бивствовања*** (јер он непрестано гледа у ”челуост” Ничега које ”гадљиво” одбија да га прими у себе) *он* ће, будући *тако окован*, прикупити сав вишак силе властитог сведочења о следећем: – да стварност Ничега није она једина (апсолутна) стварност, чим *он сам* као сведок опстаје пред њом као *још увек не-ништа*. И тај ***демонски вишак о-себи-сведочење***

са-вести – који је неvezан, свему наспраман, попут *силе полуге* – он ће да употреби као средство изношења из равнотеже овог, за њега само привидно недодирљивог, апсолута. И тај апсолут (упор. древни краљ, бог-тиранин) тек тиме (први пут) губи ослонац у тежишту васионе (упор. светском поретку); те бива, заједно са овим неситуираним *вишком силе*, изгнан/отиснут у међупростор лако-пропадајућег ледбења над понором.

А у том клаустрофобичном простору – *међувремену дилеме* – први пут долази до немогућег контакта између *две смрти*, актуалне и симболичке, то јест, до додира између *Великог Неиспољеног* као “негативног”/престабилисаног добра, и *њиме* одбаченог *вишка силе* као “позитивног”/случајног зла – у коме један од та два мора бити поништен и апсорбован у оно друго. При том, овај *вишак силе*, конзервисан у *слици надлазећег зла*, рачуна на то да ће га *В. Н.* ипак апсорбовати – као занемарљиво малог *уљеза* (уломка против-силе), чиме би он, наводно, испунио своју тежњу ка укоченом, у-себи-довршеном постојању; – те би отуд престао да лебди у стању половичности сопствене привидне, још недосегнуте смрти. И онда када га *В. Н.*, наводно, буде примило у себе, биће “заражено вирусом” његове инертности и прећи ће у “негативно” или пра-идејно зло, неправу другост још неоспољеног битка, на-себи-застали облик вечно-узалудне апроксимације његове супротности. Међутим, *Велико Неиспољено*, сасвим ненадано њему, не улази у тај наведени компромис, него реакције интензивно “гадљивим” доживљајем себе-отуђења у односу на идеју таквог мешања. И стога се (као светло-изувијана, одмакнута сфера) радије урушава до краја, пред том себи а-симетричном другошћу (искривљеним ликом у ноћном зрцалу – што и производи тамносветлосни вишак), – и то све до последње дубине сопствене у-себи-премерне смрти (која бива досегнута тек са *његовим* негативно развојним субјектом: – Ананком/Генезис); – да би тек на таквом рубу виртуелне пропасти *В. Н.* преусмерило ову на-себи-не/испуњиву тежњу властите против-силе, што стреми конзервацији *његовог* непојамног тоталитета, ка хипергенерализацији смисла једне сасвим конкретне смрти; односно, ка недоследној апстракцији од самог догађаја смрти *његовог* (давно изгнаног, у будућност пројектованог) пра-субјекта, – чиме ова иста прелази у апсолутну (свепрекидну) смрт. Тако *В. Н.* истрже за себе крајњи исход тежње сопствене против-силе: исход њене инертне (себе-исцрпиве) тежње за разумским фиксирањем (“фотографисањем”) једног непоновљивог полу-трена – на коме се (“нехотице”) читава бит Ничега.

Ананке, дакле, вољно “умире” већ на равни њене самомислене могућности, да би – управо у неопажљивој фази сопствене “смрти-рођења” – досегла “косу перспективу” увида у ствари; поглед у тајни живот мртвих ствари; *муњоносни* облик расвете свог *помереног* почетка.

* * *

На језик идеја дух преводи оно што је позајмио из демонског језика који је упознао у блиском додиру са болом.
(**Мартин Бубер**: *Проблем човека*)

Идеја је, најпре, само отпали вршак светске пирамиде, или онај израз праколективног стремљења (пред-свесни облик његове правде) који је остао сам да плута – без довољних координата у простору и времену.

Идеја – пре расвете сопственог непознатог творца – мора да домисли место своје апсолутне немогућности, или, да ускрсне трен пратворчевог огледања на **првобитној препреци** – дакле, да “закључи” крајњи облик своје странпутице. А затим тек да “упамти”/апстрахује кључну фазу у процесу (“аутоматски” уграђеног јој) расклапања тог (лажног*) станишта: то је *тренутак прелома*, као Идејина “смрт” у сопственом “захладнелом” језгру – кога “пресађује” у један преогроман празан простор: *свемирску зеницу*, *место окретања сазвежђа*. Али, тај *догађај прелома* је само једна несигурна претпоставка, јер се његови могући ефекти (по којима се он и сазнаје) шире предалеко, све до последње бистрине градивних детаља ове (– извором свеопште жеље, *гротлом увирућих сазвежђа*, покренуте/преокренуте –) Идеје-као-Тврђаве – *машинерије звезданог свесучавања*.

Тако се **једном догођен прелом Уточишта, и то на равни његовог симбола** (– равни хипостазирања оног не-преиспитаног унутар Идеје; уп. отелотворења оне одаје што је једина, унутар Тврђаве, остала неиспитана –) премешта на раван непосредне из-себе-појаве Идеје, – тј. спушта у ситуацију њеног претпојавног колебања – чиме се тек ослобађа снага њене креативне игноранције, односно елиминише окивајуће је (у пратворчев симбол уткано) пред-знање о нужној себе-не-озбиљивости њеног против-лица /који је твар хаоса, муљ постајања/. **Јер простор могућности њеног првог противника је истовремено њен властити, једино могућ простор**; и то као од ње саме одаслат (“кликнут”) па онда заборављен, али ка њој (из даљине) уназад и враћени пра-зов: – налог (издат себи самој) за (увек изновним) постављањем питања /о крајњим консеквенцама ње саме, као ванконтекстуалне, дисонантне/. Али, тај тражени простор њене могућности то

исто и у времену постаје тек када га овај непосредни садржај праиспуњења (првобитно зло једне мирујуће неутралности) – потпуним разрешењем од заблуде не-обечаног уточишта – **својевољно напусти**.

Стога се, само на следећи начин, Идеја не исцрпљује у предлошцима сопствене појаве: – тако што биполарни принцип њене умирено-набојне појаве, као у покретној слици њеног “ми”-јаства надживљена смрт (уистину: смрт простора тек њене прве супротности), **остаје скривен**. И то на тај начин што само он (као “аутоматизован”) разоткрива *посебан угао* уласка у *врт збуњујуће сличности путева* (то је онај *угао* што спроводи *сагледаваоца* кроз блештаву прозирност *идејиних пододељака*); – односно: што тек он разоткрива *кључни трен* за несметан пролазак сагледавачевог погледа дуж управо оне *кривине идејног окрета* која би га иначе пресрела/одбила, – уместо да га (као *путању одапете стреле*) у себе уклопи. Прво-придолазни сагледавалац Идеје је стога, спрам њеног кобно-хипостазираног лика (“светлосног андрогена” – Калистоса), тек један друго-битни субјект, (“случајни”) праконституент њеног предстварајућег “ми”; – и то онај који, као микрофиксација посебног угла/кључа за пут *њеног* успостављања у властити (унутарсветски немогућ) субјект (упоредо, апсолутни објект – “биљни” злодух првобитне васионе), стоји у престабилисаном хармонији са чином *њеног* самопотврђивања у *туђем оку*, дакле, са могућношћу да она “пасивизирано” буде опажена.

Стога је Идеја само на тај начин – са и унутар равни своје претпојавне могућности – кадра да издржи процес сопственог преиспитивања: јер оперише с места своје пра/сликовите фиксације, што је *лукавством преекспонираности* скривена од погледа.

* * *

Нико не зна за оно што је управо својствено језику: да се он брине само о себи самоме. (...)

(...) ...са језиком је исто као и са математичким формулама: оне чине свет за себе – оне се играју једино са самима собом, не изражавају ништа друго до своју чудесну природу, и управо стога су тако изражајне – баш зато се у њима огледа необична игра коју чине односи међу стварима. Оне су само захваљујући својој слободи чланови природе, и само у њиховим слободним покретима се испољава душа света, стварајући од њих нежно мерило и скицу ствари. (...)

(...) јер писац је, без сумње, само онај који је надахнут језиком?

(Новалис: *Монолози*)

Наиме, онај кога ћу провизорно назвати потписником *Фуге/Додатка* не одриче никад ништа, при чему пише као да је несвестан и, наводно несвесно, он показује изванредну будност и беспрекорну културу која је равна жељи оног који је несвестан: он не одриче ништа, али исписује, у неуморном и неумољивом тумачењу, све оно што је наводно напустио, прецртао, превазишао, у простору много моћније и много опширније игре, – да, у простору игре.

(...) Ризик да се ништа неће на тај начин догодити, да се ништа уопште не догађа, да чак ништа не може да се догоди, ма шта се о томе рекло, тај ризик је изричито наведен у музичком механизму *Фуге*. Он је наведен, поред осталог, на крају *Фуге*, *као побуњенички ризик*.

(...) Реч је, као што је речено у *Фуги*, о приближавању „индиректном, кроз серију метафора које нису предвиђене да буду једног дана замењене директним језиком.” Према томе, треба бити опрезан не само пред метафорама, или пред правим значењима, већ и пред игром која, изгледајући као да прави бесконачне одскоке, не-метафоричке и не-својствене, може себе да постави као суштину или као истину. (*Дерида: Оно што снага музике оставља за собом*)

Образац језичког стварања – оно једино што лебди над врелом надоласка правде – јесте ваздушасто распростируће ткање, лишено чврстих контура – услед непрестаног размимоилажења периферије и центра. Ананкино Вретено (Точак Хармоније) само је вртлог збирања путујућих спирала безбројних сићушних точкава. И он је не само двојан или двосложен, већ и невидљиво двосмеран. Његово престоно средиште је шупље, а централно-вертикална оса, у виду ниоткога још присвојене моћи завршне смрт-просудбе, лебди у ноћном простору свесневања нефиксирана.

Ипак, тиме се не губи и она хладно-пламена, подземно-збирана жеља Титана – за присећањем на то кошта беше *први покретач*, изборен из густине Сфериних *подмотача*: – *злогледна стрела (Лакесина)*, као средство проширивања оне *ватре подземне позорности* која је не друго до *вечно-олујна атмосфера њене преодлуке (уједно: израз пра-дилеме Ананкине)*. Јер, хладно-разбуктан Престо-у-ноћи (незнано место смрт-родитељства) јесте тек учинак разбијања/проламања (у месту плутајуће) Лађе-коцке (Идеје), – тј. учинак *вихорски развејане* приказе немогуће-апсолутног станишта, *места освитног самопосматралаштва Фанесовог, упор. острва рођења Детета Ероса сузно онемоћалих крила*, – али не и обратно. Престо Сунца је, дакле, тек учинак поноћно-умирене жеље – за видилаштвом међузвезданог простора, и то из перспективе Лађом-пробијеног, небо-океанског процепа. Али је зато сам *потез усуђивања* на разбијање те у По/ноћ постигнуте

дис/Хармоније, ради уплива ритмова чисте жеље у једном завршен план светова, ту ипак *одређено нечији*: – Лахесин (**мерачицин**); – јер само она пише сазвежђа немогуће (свеопште) жеље; – јер само она мери време (тонски-вихорског) одрастања Еросовог, те тражи **место Сферине од-говорности за постанак-изван-Ње Хаосних Елемената**, најзад ухваћених у *последњи омотач*: *мрежу хватања, с дна ствари, мастиљавог талога – што једини обзнањује нему мајчину суштину*. А то је мрежа (најшири омотач Сфере) из које се преусмерава (“гушећи је”) вишак Њене (“немо-говорне”) силе.

* * *

Ананке, *с удаљеног престола сопствене претпоставке*, најпре опажаше **бездан**, што је *пред-уткан у језгро њене* запетљано-језичке, за далеку будућност одложене, појаве-за-свет. Али и то *њено* опажање беше могуће тек захваљујући **једном упореднику**, односно, тек у односу на *смишљену првоограничавајућу* датост *њеног* подударана са властитом јој *одразном сликом* прикупљеном у *зеници ноћи*, – која се, као *слика узорног света*, пресликала на *читав неодређен бескрај*. Стога, *она с највеће даљине* гледаше у **стециште сила**, или, у *процеп* сопственог, тек путем немо-језичког свладања *ничега* омогућеног, *постајања* – управо као у једно још неоткривено врело феномена: оних феномена чији је исход борбе свеузајамних превирања извештан, од *ништавила* истргнут, простор **празнином брујеће** са-вести. И управо то беше оно што је у *њој* пробудило жељу за искорак из мировања у пра-сну, у коме се – *као пра-субјект скривено језичке само-могућности* – савршено подударала са сопственим, у *појачану видљивост скривеним*, пра-објектом – *сликом узорног света*. Али, претходно томе, или још неиспољеном вољом за таквим својим светлосно-преломним постајањем, Ананке се (још пред-свесно) одлучује за искорак из стања скривености у властитом *огледалу*; или, тачније, за излазак из *лабиринта* једне неизрециве, јер битно преусмериве *одлуке (за-не-бити)*. Јер, то је одлука на једно напрегнуто одржавање (трајно-истог, “узводног”) одстојања *њене* нулте (у-духу-суздржане) субјективности – наспрам сопственог **лебдећег упоредника** (те исте узорне јој слике). Јер, управо то **колебање Ананкино** јесте услов неспутавања саме другости тог, од *прво-битног објекта тек* посталог, *друго-субјекта* (који је принцип изрецивости тога света: – *дух са-вести свег језичја, дахом окрилаћен путник-луталица, Ерос*). Јер тај **њен искорак-из-себе** збио се тек под следећим условом: да таква једна *њена одлука (за-још-не-бити)* подразумева извесну кадрост – како *ње саме* тако и сваког другог, *тек могућег Ја* – да из себе самог озбиљи/доцрта слику собом-жељеног света, у кога би био укључен и простор могућности за неког другог; – дакле, простор који би одговарао неусловљеној појави неког ко би био *апсолутно а не релативно други* – а чији се надолазак тек слуги од *с оне стране обзора*, и то у виду воље за примално немогућим му упросторењем! То би значило да докле год једно /самобитно постајуће/ јаство не успе да /као дух симулације/ створи **представу једног одређеног света – места отпочињања своје преконтекстуализације**, оно остаје закључано у стању своје могућности /под шифарским обликом себе-памћења/; односно, оно у том случају онтички још не постоји, али онтолошки већ постоји: – јер је увек већ пред-виђено од стране неког другог, ту придошлог јаства, и то из оне његове визуре која је део опште конфигурације јаства/светова, тј. део обриса неке тек надлазеће целине. Тако је свако биће већ у сопственом самониклом процесу умрежено, на начин своје виђености једним преудаљеним, и тек услед тога немилосрдним посматрачем (– кроз обрт перспектива неприметно пролазећим “нико”-субјектом –) који увек изновна изриче један давно заборављен принцип тотализације природног света – *његову палу будност*. А тај се субјекат свепосматрања од датог света ту уједно разликује (будући тек **одблесак Ананкин: дух сликовно-језичког “припитомљавања ништавила”***: – *кричући Фанес*). И *њиме* је тек предетерминисан ланац свеузајамног огледања у космосу, који досеже све до у **порекло мрачних тачака (сунчевих пега)** – што скупа чине (неоткривену) **топографију** управо оних јаства којих на равни манифестованог још нема – ; дакле, који досеже све до места извирања оних бића која у својој просторној могућности беху пред-виђена као појавно **ипак** могућа. И стога управо **они**, као **половично-бивствујући елементи хаоса** – те као она једина крајносна другост сфери целовито праиспољеног битка – беху онај тражени облик привиђања пута нечијег смрт-рођења, у виду непомичног ока што зуре у парадокс нечијег (не)-постојања; те беху средство освешћивања једног надличног ентитета: “ми-јаства” (у односу на Ананку – суствараоца; Ероса-Калиста). Јер, то свеускладиштавајуће “ми”, као **кључајућа преко-бројност** јаства/светова, тек под притиском суочења са влазитом просторном немогућношћу, себе сабира: – у отвор ишчезнућа, зев тишине унутар прво-испољеног звука, или пут струјања-у-себи његове двоструко-укрштене границе (велике “вретено-осмице”); – док се, при том, Ананке, унутар лабиринта сопствених огледала, коначно самоприбира тек путем сусрета са “живим ликом своје супротности”: – *незахватљивим јој подручјем хаос-случајности, чији “надир гласова” она – ништећи при том саму себе – преокреће у оквир туђинских опстанака*.

Стога се и Ананке – као за правреме немогући јер бесконачно преконтекстуализујући субјект – темељи искључиво на жељи за постигнућем чистоте сопственог врела; тј. *на оној громној јој само-вољи која је тек чином разбијања зрцала одливена у ништа*; – то јест, на оној одмотавајућој промисли саме себе која ништи сваку могућу претњу фиксирања **њене вечно-трајне дистанције**; – тј. *на оној вртоглаво исписујућој сили која крчи пролаз* сопственом јој, из даљина тек одазваном, субјекту. Тако се *она сама* темељи тек на **слици** што приказује последњи час *собом* антиципиране, **опште пропасти** (– и то услед сопственог јој прогледања у “даљину пред-стварања у не-сећању, која ни пред-знању божјем није доступна”*) (Х. Броч) –) а у којој беше уписана **страшна цена њеног себе-озбиљивања**: – **пут преиспитивања властите творевине**; – онај пут који би водио преко укидања повлашћеног места *ње* као **првобитног субјекта**, и то све у односу на један **из-ње-објективисани (произвољно скициран) свет**: – све у односу на **њоме сагледану/сазидану кривуљу**: онај једини а при том маловероватни пут озбиљења сопствене јој Идеје – о хиперсинхронији светова (или, о ономе што би *тек било* штаство *њене* другости). Јер, та цена је захтев за привременим искушавалачким докидањем *њене* пра-умне инстанце: – **заборав тог једном виђеног/скицираног пута вечно-процесуалног преображавања између ње и бесконачних светова**; или, другачије, неминовност привременог “гутања”, од *њене* стране, извесних сумарних трагова (уп. мртвих слова, згуснутих звезданих ројева) који би све скупа отелотворавали скривено-просторну могућност преко-бројног извирања свих (новије-светлосних) феномена, у модусу *њеног* пра-снујућег превирања преко себе.

А то је једна још нерасветљена могућност за појаву оних неизбројних духова који примарно немаху моћ да се (попут оних *мало-бројних, ту избројивих*) одмах само-створе – дакле, која не могаху да се створе на начин /Ананкином одлуком *за бити* управо захтеваног/ поготка тачног пута постајања-собом свог друго-бића, *двојника*. Јер **тај за сваког макар у нијансу различит пут постајања** јесте уистину пред-очитљив само кроз његов властити холограм – који је структурално незамењив део укупног колажа бивствовања. И управо та *њоме* прасмишљена а затим и у-себи-преокренутна слика, будући *њоме* одаслата у простор Хаоса, и то у име саме замене за *њено* ту још увек немогуће присуство – те која је истовремено и унапред присутна и тек конституишућа туђим погледом – јесте онај невидљиви мост који слободно лебди између равни субјективног и објективног; – те која је /Хаосом исповрнут/ холограм душе /”сликовита стварност душе, њена нужност” (Х. Броч)/. Дакле, управо оно што беше призвано у постојање тек из основа своје предвиђености од стране неког *могућег – тек надлазећег* ентитета, какав би једини разоткривао немоговорну ширину *њене* далеке будућности. Управо стога је тај финално-исповрнут холограм душе врело *нове/поновљене* субјективности, врело које је пра-појам /у-себи-истрајавајућа не-извесност/ *првог покрета*, виртуелно учињеног од стране једног још-неиспољеног ентитета – посматрача већ-испољеног света; **појам празног а уједно отвореног скупа**; – моћ себе-задршке у манифестацији *знајућег чуда постојања*, као вид самодовољности његове виртуелне стварности, која саму себе – самом одредбом чудесности – управо слободовољно, а не под присилом, искушава на материјалној против-стварности /наличју сопствене стварности/. То је гест дубоко-планског прикривања света суперсиметрије у властити јој **апсолутни отклон**; у од-ње-отпали свет, у коме се збива неопходност окоштавања вишка сопствене силе: – једини начин да се ова иста сачува! гест надљудски-отменог одрицања од себе-имања, или крајње неподношљива истина *велике мачке* – која се тек једном сопствене немоте објављује с вечно-недохватне дистанције пра-сна.

“...кренула је према Црној Краљици. Међутим, на њено велико запрепашћење, од Краљичине појаве остаде само измаглица. (...) Пошто је на све стране тражила Црну Краљицу (коју је коначно угледала и то на великом одстојању), помислила је да овога пута примени нову тактику, тако што ће поћи у супротном смеру.”

(Луис Керол: *Алиса у свету с оне стране огледала*)

Отменост је синоним за апсолутну дивљину, или самосвесну одсутност божанског ентитета; а првобитни *пауколико-затварајући* свет – *космос*, као каснији логос/холограм *оца*, ту не беше штит или кочница пред *храбро-опитним хаосом мајки*, него инструмент “лирског” обрта њиховог *онемело-апсолутног* зверства – у клизећи свепротежан закон-без-присиле.

Стога је тај дуго-збирани *холограм душе* не друго до *музика шупљине; говор тишине* оног *заклоњеног места* које је **међуобласт збивања таласне против-теже**, – те она никад још објављена истина о пореклу стварности: музика обртне констелације у-даљ-отпуштених дахова, као *душин* исконски-слушни опажај (тек касније преведен у слику) зова-за-буђењем (надошлог из дубина светског сна) једне смрћу-засвођене жеље-за-постајањем. Дакле, *њен* беше опажај извора свег живота у једној процепно-зјапећој жељи за сопственом смрћу-преображењем; – односно, за преображењем **њеног а priori спутаног себе-хтења** – већ по

претпоставци обухваћеног *планом стварања* – у извесно **ускрсло јој против-хтење**. А то је хтење *њеног* постајања “изнова”, модусом чистог гледања “кроз” ствари: – *њоме* новооткривена димензија дубине, као *ехо безвременог поезиса* – у којој почива оно бескрајно, а још неоживљено сећање; то је пробој простора једне – наднапорно себи довољне – истине властитог порекла, која је исписана на полеђини његовог печата: у нерасклопљеној унутрашњости мртвих ствари; такође, потврда бесконачне вредности индивидуалитета, те онај до краја никад докучив смисао патње: – јер само **бол, као спона између међусобно неупоредивих квалитета оног безвременог појединачне душе и оног историјног светског духа, има моћ да преведе бескрајно несвесну егзистенцију у свесну.**

Отуд би романтичарска страст за *тренутачним* сагледавањем свих аспеката *светске душе* (дакле, за досегнућем *против-визуре* романтичаревог збивања у опсервацији *сопствене* полиморфности) била онај дуго тражени “огањ подземља” на коме изгорева и најдубља дубина чврсте укоренености неког *Ја*. Али, само и искључиво *Ја* романтичарског субјекта, **из основа своје клаустрофобичности**, производи моћ креативне уобразиље; – дакле, оно што превазилази и јаство и свет, постајући *тактом њихове симултаности, летом понад понора њихове раздвојености*; а то је, заправо, лет Злопоглеђине/Лахесине Сабље/Писаљке, што опонаша *језик музике* управо као језик сопственог *друго-бића* (Андрогена у лику Калиста; Детета-Ероса; Фанеса). Јер је **Еросово шарено/сазрело крило** једино средство прелета *горњег понора*, или “висећег” неба Ананкиног (– упор. *доњег понора*, или “подземног” неба Лахесиного); – *оно* је једино средство зацељења напуклине усред Ананкиног самосагледавајућег сопства, тј. **њене умножавајуће смрти-у-зрцулу**, чиме се тек досеже раван (свеопштег) ускрснућа! Дакле, Ананкина је *идеја-о-сопственом крајње-резултантном, или светлосно-умиреном* постојању – као *нечем апсолутно нам непознатом* – ништа друго до **смело изронели дух уобразиље; дух последње саблазни** – што једини има моћ да се потврђује кроз бесконачну преконтекстуализацију /стога је он и дух још не-надошле епохе романтизма/.

“ Романтизам је дух који струји под светом окамњеном формом, коју на крају ломи.”

“ (...) он је вечна тежња која прониче читава историју човечанства, јер је једини спас за културу – бити у оном бурном покрету у коме борави стихија.”

(Александар Блок: *О романтизму*)

Ананкина *идеја-о-постојању*, односно модус *њеног слепо-мисаоног досезања крајње-опречне визуре* <1> *самосагледавања*, персонификована је као Дух Етера, Дајмон Вихора, Ерос-Калисто; – дух експресије демонски-надљудске страсти за делањем, или за **пробојем границе сазнања – кроз поглед што “раставља” ствари**; – дух структурације “подземне” снаге, на начин акумулатора једне вечно самопокречуће васионе – силом ништења, или “клижења” (Ананкиног) *Ја* кроз **безбројна огледала**; – дух неугасиве (јер хтонске) страсти-за-делањем, који се *тек путем сопствене задршке (себе-самог, као-генија)* преображава у *постојању збиљу хладног врења*: – музику истовремености *јаства и васионе*, односно појединствене душе и њеног зрцално отпуштеног *духа са-вести, етеричног двојника, близанца* /као што, у овом случају, Ананке, као злокобно свеобухватна шкољка – Киприда, заиста и отпушта од себе – у *осамостаљену вихорску силу* – сопственог дајмона, Ероса <2>/. Али он је, при том, и свепотресно-први градитељ света, износиатељ “водопловне” површи једног **степеништа** које – лакоћом паучинске нити – завија **увис**, ка *земљи мртвих*.

* * *

Наместо надалеко отпловелог “острва блажених”*, које се растопило у самом срцу прасунца, остаде празнина – која настављаше да бруји једним бескрајним подстицајем: – она постаде **врело вихора**, место где живе *сенке/негативи у-будућност-пројектованих (блажених) духова*: – они који су (– као “надземни”) били осуђени да у оскудном (“подземном”) времену буду “киднапери заслужних смртника”***. Тако *њих двоје као иницијелно-сунчани (Праисконски Близанци)* постадоше (– у кули свитања црнозеленог сунца, што жртвено виси над из-себе-просутим пределима –) **снага подземног преображаја света**. Попут сезонске вегетације која циклично искрсава на разним “разбацаним” подручјима (– спајајући при том, у неисказивом Нигде, сасвим неспојиве духове места), и ова кула проношења светлости *Њиховог уједињено-орловског* погледа, ту неопажљиво клизи, извире те превире кроз различите пределе и њихова сасвим супротна, чак неупоредива, културна збивања. И она зауставља своје клижење тек када до те мере усукоби ове културе међу собом, да оне не примете **одбегнуће нити њихове нулте мотивације, односно, њено убрзање у микропростору вечите**

осцилације: то је подземно-отворна шупљина умрлих, или отвор чекања на музику неиспољеног; такође: зов на повратак у време оног острва свезнања које опстојава још само у застакљеној јединици празнине, месту крајње потврде оног појединства које бесконачно наставља да резбари себе те да “рециклира властиту коначност”*/Делез/: – нулто-контактну спојницу диспаратног.

А та је спојница Нептунов трозубац, зглоб огледања оног прадавног сећања које се не мири са губитком симетрије – прастања које је “затурено”. Јер, Нептун (мрачни аспект Орфеја) једини је који може да зури у ноћни кладенац – у коме умиру звезде, те и да трозупцем ветроказја “диже ноћ на бескрајну буну”* (Рилке). Он је **једини прави видилац међувремена** (Еуридикиног) **смрт-ускрснућа**, те и једини потребан сведок (*попут Харпократа*) *мачјег свод-заштићења озвезданог бескраја (Нутиног скока)*.

Тако и Ерос, који испрва “наивно” мисли да је са Кипридом сам, *Њој* несвесно доноси информацију о околном мноштву /безбројним световима/ и тако први пут сазнаје то мноштво, и то искључиво по одразном ефекту које оно оставља на *Њу*. Јер се актуална бесконачност /“изгубљено време”/ догодила управо посред *њих двоје* /који су пар иницијације свег постајања/; и то у *косој* светлости *Њеног* мачјег /прекогнитивног/ погледа – која је светлост заштите сваког аспекта што је излучен дотекао *с мора палитеља*. Тако *она* мора себе угасити – истрошити свој *фитиљ* – да би та иста бесконачност саму себе, из мрака потпуне изолације, поновила. И тиме се учинила још за степен јаснијом – **путем расвете своје опозиционе стране**, до које није допро *мачји поглед* те која је остала у *сенци*. Тек када се то деси тада се обнавља (утврђује) простор могућности (подструктура) за деловање *Њене поновљене субјективности* – која би била истовремено вечно-одстојна и у вези са објектом виђења (као праизвор). Отуд плима случајних/непостојаних палитеља *Њу* (као пра-плам) најпре угушује, да би тек на крају (управо с опозиционе стране) обасјала *Њен* антипростор. И ту се јавља **преломни моменат бескрајно указаног поверења** – чин преузимања апсолутног ризика од стране Киприде (*Велике Мачке*). Јер Ананке/Нут (*Птица-Мачка*) једини је ентитет који је “већ у себи посредован”* (Лис Иригарај); *Она* је надкрајносни учинак властитог самопосредовања (бесконачни ефекат једном напуклог Зрцала). А то је пред-увид у наспрамну јој страну себе-видства, односно, метапросторни предуслов *Њеног* трајно-светлосног себе-имања – у једном растно отвореном контексту, кога је поверила Еросу. Тако од Ероса и само од Ероса зависи продужетак (поновљена контекстуализација) *Њене* појаве, као и обратно, *Њен* не-продужетак: – *Њена* последња смрт у туђем/Еросовом забораву.

Међутим, *Она* увек већ имаше антиципацију стања које наступа након кристализације Хаоса; и то оног који расте и преко спољашње му границе – онде где раст више није могућ, те се стога његов замах и преокреће ка унутрашњој страни сопственог кристала /раст ка унутра; уситњавање/. Због тога је за *Њу* све довршено, у стању “пре” понављања изворног света, тј. “пре” његовог пада у време. Али, тај (при)вид довршености је ту ограничен *Њеном* перспективом – из које се “превише види”; тачније, ***Она је ограничена сопственим свезнањем***, *Њена* дистанција је само зато апсолутна јер је потпуно несвесна, а сопство јој је већ у зачетку смрвљено тежином прималног утиска. Зато јој је био неопходан *симетрични други* – сувидилац, који би /попут крила будућности – стуба ноћног неба/ подржавао *Њено* /никуда сместиво/ сопство. А *Он* је онај једини који види/прозире једну велико-намерну недовршеност на нивоу Идеје, дакле, ону која је изворно подстицајна, те која буди првобитну сумњу или питање о цени доласка до тачке озбиљења исте; – и тек та повратна информације у *Њој* ствара **прву дистанцију спрам утиска**, процену “страшне цене” као и ужас због тога. Јер, цена су управо они непитани други као безбројно-много /сасвим неузнати/, а с којима /као неприсутнима/ *Она* ни не може ступити у /за њих упозоравајућу/ комуникацију; односно, *Она* то може, али само по цену сопствене пропасти. И услед те неиздрживе пра-самоће /у чину свесагледавања/, *Она* – из стања успоравајуће је жалости – прескаче у хитност геста самоодрицања. *Она* допушта да јој дати утисак смрви сопство, “заледи срце”, јер другачије ни не може да га се ослободи. А то уједно значи и “кочење”, или трајну обуставу “певања” *Њоме* бестежински-уланчаних сфера.

Њему, Еросу тад остаде на задатак да изнова уколажира расуте парчиће Зрцала – те да рашири *Њену* (ванупоредиву) жалост кроз читаву “палу” васиону; тачније, да ову исту лиши “тежине” и претвори је од интензитета (затворено-кружног таласа туге, што прети заразом – путем наталожене суперјачине властитог утиска) у екстензитет (место иницијације путника у *заобилазну* методу *Њеног* пред-свеувићања). Ко или Шта ће му ту помоћи? Да ли притисак једне побуњеничке воље-из-дубине /птица-девојка, као дух воље-за-прелетом/, што проузрокује трајну бурну промену на површини /имагинарном огледалу ноћи/ – а која увек усмрћује само један по један под-овој дубине, исписујући га на сопствени одбегли флуид, или флукс међузоне /напукле површине/. Дакле, *она* памти ту смрт – самоусмрћујући се (на виртуелној равни једног палимпсеста). Јер, *она* – као пригушен ентитет – **враћа праподстицај у дубину** која опет ствара властити под-овој, и тако у бесконачност.

Јер, жртвује се увек нешто што више није ту, него “измењено стоји у сазвежђу своје сталне опасности”* (Рилке).

* * *

Од туђим погледом апстраховане, флуидне суштине “фотографије”* /ејдетске, у етеру плутајуће сличице/ – кључне за поновно покретање /у-њој-сажетих/ сила хаоса /тј. сила које све скупа оцртаваху фигуру-у-покрету, скачућу мачку: обрис једног лика, који беше тек чекан да се јави од “с ону страну” личја “фотографије”/ настаде *злокобни симулакрум*: односно: *даљином урамљен* детаљ Ананкиног – *одмакнуто будућег* – завичаја, који остаде закочен у могућностима свог даљег развоја. Али, ненаданом преодлуком Ананкином – односно, *њеном потврђеном праодлуком* за модус сопственог постојања само и искључиво у форми одложености своје манифестације – следи ентропија тог симулакрума (тачније: *преувеличаног детаља, испловелог из дубине те “фотографије”*) све до последње дубине те *њене, неистражено разложне, против-себе-одлуке*.

Дакле, уместо у Зрцалну слику своје кружне самофасцинације (– у којој би, уместо путање безгранично-светлоносног постајања, нашла једино “лик привидне смрти”;* Х. Брох –) Ананке – Ломљењем Зрцала – урања у пукотину откривања своје једино-збиљске смрти: – у простор смрти свог симулакрума, који је, уједно, простор апсолутно испражњеног јој Зрцала; и то оног Зрцала које више не одражава *њу*, него једну, за симулативност *њене* осамостаљено-сликовне површине управо смртоносну, *позадину*. А то је у *личје њеног одраза пред-уткано наличје*, које одражава-на-себи један *просторно још неразвијен приказ: спиралу вечног динамиса, или лепезу ноћних дубореза* насталих од сталног кружења *око-својих-оса* надалеко-одбеглих *ланаца сфера* – управо оних који *тек скупа* растављаху *њену* компактну *једноту*. А то је један Ананком тек смишљен а још на-себи-неискушан, у-себе-закључан свет (од “пре времена”); – дакле, управо оно што би било есенцијално зло првог владара (Крона; Злог Демјурга). Али се управо на том тескобном месту нечијег властодржног опстанка (– Простору Ананкине Дилеме <З>) догађа “спаљивање” мрежастих слојева *њене*, стратешки привидно уповршњене, *слике-у-зрцалу* (“еонске даљине пред-стварања”*/Х. Брох), – одакле тек следи неминовност поремећаја “сатурнске равнотеже”***, као судбинска /Лакесом, као Надсудбинском, битно не-извршена/ предодбројаност свих тренутака до пропасти тиранског света. Тако је тај из-себе-урушив симулакрум – *ефекат с слике лишене супстрата* – био не друго до неопходна стратегија *сфере безвременог збивања* пред *силом ништења*; – односно, начин (у бити естетичне, одстојне) појмљивости тог Ништа за један “страшљиво” превремени подконтекст васељене (Златно Подземље). Али тај симулакрум се ипак створио по цену загушења извора једног живота /Лакесином? – јер она је та која, на корист Горгоне, ишчезава из Делфа/: – дакле, по цену једне ипак збиљске, а не имагинарне смрти, а која беше сасвим добровољна, ничим изнуђена смрт: – нулти израз воље за премашајем битка! Отуд је Ананке потајно уткала у прасветлосно ткиво свог симулакрума (пророчки махнит пратекст) клицу његовог *алхемијског растварања* – управо као клицу моћи *њеног* сопственог преображаја.

Утолико тек *замком језичја* беше изведена на површину ствари *клица зла*; – а то је неким притајеним ентитетом, још у претпочетку земаљске повести, добро-искоришћена моћ опсцености давно ипражњене љуске светске лепоте: дакле, то беше она добро искоришћена моћ симулакрума, полупосталог од непотпуно апстрахованог лика *у-вакууму-јединог* и стога *језовитог света, оног света који заправо никад није ни искорачио из сопственог синопсиса!*

А управо је то омогућило увид у дотад недокучив смисао једне, за свет “пре времена” *прекидне смрти* /Лакесине?/: – то што је финално, тј. из дна зденца самосагледавања скривено-разложне против-себе-одлуке Ананкине, оживљен и дух *њене бескрајне савести*: – *Ерос, дух узбуркавања подземних ветрова, који заувек одзвања кроз етер*; – *сев њене преломљене светлости, свод себе-одржавајућег плама фантазије*, дакле, онај који је постао тек од поунутрених домета загробне комуникације! Јер Ерос је – тек из основа звучног преокрета-у-себи *његове* ејдетске слике (уједно: постживотне слике *њег*а самог, каква се још и од своје првобитне верзије отуђује!) – постао један потајно-путоказни дах; – варница с загуљене игле бескрајно маловероватног проналажења оног правог (од много) отвора за нечију (посмртну, коначну) самоспозанају! Јер, у најмању руку је двојан излаз из лавиринта загробних времена. А стога је и таква једна последња (умирено светлосна) спознаја изводива *само из визиуре једног чекањем испуњеног, а не и свезајућег посматрача*; – дакле, тек путем некога који би стајао *још и иза умрлог, као самопосматрача*. Тако је свако плански сецирано посматрање неког сталношћу нам супротстављеног објекта (уједно: – субјекта у неслућеном ширеконтекстуалном постајању) исто што и једна недовршива фантазија*: “*страховито огледало – страховит ехо ума који се пробија ка апсолутноме.*”*** (Х. Брох).

Само зато јер је битак сваког самосвојно-постајућег бића у његовој отворености – сходно властитој му полиморфности – за хоризонт надоласка осамостаљеног “даха” свог друго-бића, *близанца*, – то једно биће је као феномен ипак предвидљиво. Али, при том, није пред-очитљив и његов битак (– његова дуго-развојна против-слика, *негатив* сачуван у *оку мачке*), који је врело жеље за премашајем свег првоствореног унутар њега истог. А то је могуће тек путем преокренуте визуре сагледавања себе, или путем уношења облика “старе” самоспознаје у *око посматрача (зеницу мачке)*. Само је на тај начин једно бивствујуће биће као феномен – по свом тачном времену и месту појаве – предвидљиво, а да је уједно и безгранично слободно, апсолутно неусловљено у својој жељи да постоји.

Али, онај који би видео чак и порекло те воље (слику времена “пре стварања”) тај би се морао повучи назад, у Неиспољено, – све до трена употпуњења слике сваког још-непосталог ентитета у васиони, – иначе би слобода бивствујућег бића била докинута, а идеја о чуду озаконене бескрајности трајно одрећена. Јер, **Идеја да се самоизрађајућа воља неког *Ја* тек пење до тачке почетка – која је део опште констелације виђеног – јесте идеја о надалеко одложеном себе-почетку, односно, о процепном времену субјективног усуђивања на само-озбиљивање посред жртвеног места, раскршћа; то је пак место које распиње штаство саме одлуке** /друго име за *мојре – фазе светлости*, што би значило да се права одлука доноси у полуфазу/. Али то је такође и *идеја о помаку*, или, племенски фантазам *о кружном путовању*: помак од коначног/себе-нествореног ка бесконачном/себе-стварајућем; – од у-себе-склопљене душе предмета ка из-њег-исклопљеном духу изновног стварања; – од укоченог облика једног примљеног знања ка сопствено-светлосном органу сазнања; од бесвесне хиперосветљености себе-не/покренутог објекта, који је *компактна сфера на-себи-укочене злоће свемогућности*, ка *сенковитој светлости* разгранавана сузно-пахуљасте крошње живости: – управо оне која је флуидни орган (око?) ноћног микроразлучивања: “...око земаљске ноћи ... од сновиђења тешко и од етарских суза раширено ... ”* (Х. Брех).

Утолико сво зло света води порекло од зрцалом-прогутане а затим и у-њему-самом замењене тезе – по питању **нулте мотивације** пра-створитељског бића за порађање идеје **немогућег почетка** (идеје даље-развојне унутар *крилате шкољке*). А то је идеја о крајње задобивајућем простору за себе-стварање, с ону страну могућег, или идеја о простору лепоте као “почетка страшног” (Рилке). Утолико сво прекасно препознато зло унутар давног /блажено-прауснулог/ света, води порекло од преекспонираности /Уљезом отете/ слике Еросовог постајања-собом, путем чега се то постајање кобно прекинуло на полуфазу... ; – дакле, од неким добро-прикривеним патворцем (*опсенаром племенских заједница – Хермесом-Магусом*) изведене замене прво-изрећене тезе – која чини сам постав идеје романтизма: да *Ја* комуницира са светом као са живим бићем, и да је тај првобитни вид комуникације једини инструмент себе-превазилажења сопствене коначности неког *Ја* – које се у једном тренутку самопоништава и ускрсло-присједињује уз **сузно око света**.

“Антитеза индивидуално – свечовечанско, којом се репродукује овај дух индивидуализма, распет између коначности свога Ја и бесконачности свечовечанства (у ствари између своје против-духовности као свога, самим овим индивидуализмом, датог нетвораштва које тежи ограђивању, себевидству и себеимању, и самога духа као твораштва које је порицање створеног и у себе затвореног), та антитеза јавља се само у агонији племена као зори индивидуализма. Појава духа овде је једино могућа; ”

“(...) Дар за смрт је дар за појединачно.”

(**Р. Константиновић:** *Филозофија паланке*)

А та праусхитна комуникација, на врху свог самоумирења, задобија облик распршено-лепезастог зрака сновиђења, – с обзиром на то да микрочестице себе-сагорелог корпоралитета једног *смелог видиоца, занемелог сведока светске душе, јесу оне које вишеструко преламају звук прасветлосног бића нигдине*, илуминирајући сам његов зраковни корен; – те које тако и посредују коначном облику његове празно-просторне самосвести; – те које тако уједно и проширују његов безнадно самотни пра-зов на читаво подручје већ испољене а још неживе васионе. Тек тиме се сваком могућем ентитету у васиони помаже да успостави контакт са “нултом тачком” сопствене самоће – из које освешћује властити прапотенцијал; односно: двосложно-огледалску слику негентропијског пута себе-превођења /из неживе у живу природу/.

А тај *прво-идејни постав* о временима дугог процесуалног озбиљивања духа романтизма *неко* је, већ по истеку Златног Доба, **потајно изврнуо у супротно**:

Наводни почетак је ту оскудно *Ја* владара, лажног сањара, дакле, *Ја* које собом усисава и прождире читаво (– недохватно, јер у светло-заметак Ноћи увиђено –) пространство *још не-самосвесне душе природе*.

Тако је и полицентрични плес микрочестица од-чежње-за-пространством умрлих субјеката, наводно, израз пуког (истрошеног, изгоривог) сладострашћа, односно, само један незадовољавајући сурогат неоствареном фантазму свеопштег спајања. Дакле, оно ка чему жуди и шта би хтео да уради сам Зли Демијург (– као *полу-постао од*, спрам извесне конкретне индивидуе, Хермеса-Магуса, недоследно осамостаљеног *духа разума* –) он подмеће управо романтичарском субјекту!

Јер, управо *он* јесте одговоран за своју (битно недовршиву) **антитезу**: да је свако самоникло биће (наводно) тек само еманација, инструмент развоја “бића по себи” – које, одсуством јасне представе о путу дораста сопственог полу-бића до пунине (јер је предуслов те јасноће она њему недостајућа моћ себе-задршке), уопште не преузима на себе ризик допуштања осамостаљене стварности свог “инструмента”, већ се само “коцка” са сопственом судбином. Отуд Зли Демијург, као чисто повампирење себи-недовољне суштине пратехницистичког (“магичког”), од-бића-осамостаљеног ума, **јесте битно могао** (али није успео) да “постане собом” – по цену претходног усмрћења оне самодовољне, само-афицирајуће, у бити бестрасне силе раста која почива у звездано-биљно-минералној природи, – а која чини оно (по-себи-скривено) начело нелинеарног (скоковитог) раста повесно-светског ума, што стоји вазда наспрам и насупротив коб-случајносно себе-упојединаченог начела разума.

То беше зло-идеја каква се преносила од *анти-оца* (Злог Демијурга) на *анти-сина* (опсенара-Хермеса), у време-спуштеног фалсификатора, патворца изворне идеје *о лепоти* /уп. звезданој хиперсинхронији/. Јер себе-жртвена лепота свеопште душе битно не беше та која је крива за зло јављено унутар древне васионе.

Стога би се само један врхунски степен обуздавања разумског дела људског бића могао назвати *обликом чисте (вакуумске, јер светло-сабите) свести*. Јер је она дуго-развојна самосвест божанског субјекта, као (свему претходно) заснована на *подневном сату* или *поноћном упореднику* /уп. духу самоизмењивих вести, или, *кружно-враћеној му са-вести*: – еху једне непоредиве стварности; – јеци насталој од прелома оне препреке која стешњава замах прималног сновиђења, тј. *силу његове махнитости*; – *фигури скока* што је фиксирана на *сутоњем обзору*!, заправо, идеја *о отпочињању-од-немогућег (као дара!** Дерида). Стога је и та **надалеко протегнута** (јер у зачетку пригушена) **са-вест – пра-ни-јединог – бесконачно правдоносног субјекта**, не друго до **кривудава линија** непредстављивог схватања, односно, надљудски напорног подношења једног (за Златни Века) **потресног догађаја**: – то је изненадни нестанак (– у *морском неизмерију* –) златно-пресечног места (*небеским шестаром утврђеног град-точка*); – измештење језгра првоствореног света, или **промењена визура бдења** над истим.

Јер, Дете-Ерос, као увртложено-светлосни дајмон (узлебдело “острво блажених”), те као парадоксални круг производње апсолутне будућности*, звучним у-себи-сударом раставља себе на два несводива пола светлости (“поноћ” и “подне”); – она која се изнова могу саставити тек кроз посредовање бесконачног мноштва **ситних честица** – постајуће савесних духова (– за прасвет превратничких појединстава). То је Ниоткуда – дахом Сферине напуклине – обновљен Полис-на-Земљи, зидан убрзано прекодирајућим језиком – *пострасколне* – комуникације.

Али подстицај ширењу таквог **тајно-језичког веза**, односно **подизању једара светског центра** (града-као-круга) насталог од (за омеђен прасвет преступничке) комуникације између смртника и бесмртника – то јест, оног веза који врхуни у (раздељујуће-кубичној, за-круг-просецајућој) идеји (предисторијске, звездано-анималне) демократије – био је, дакле, у томе што је **Далека** (– Кхора: *кћер мајке* удаљено-небеског извагаваља прекраткотрајности Златног Века на Земљи <4>) свима у *подједнакој мери* била недоступна.

* * *

Захваљујући томе што су она полу-постала, за услов самоникле појаве бескрајно себи-недовољна бића, била (у древно-самосвесној васиони) схваћена као ипак постојећа, или, потенцијално самосвесна бића – управо на начин своје предвиђености од стране једне, спрам њих целовитије, егзистенције коју они сами (још) не виде...; – те с обзиром да истргнут простор Ананкине дуго-развојне самосвести јесте управо та скривена перспектива свевидљивости...; - само од ње зависило је то да ли ће ова полупостала бића – тачније, небића као потенцијални извори зла у правасиони – бити пуштена у испољење. Само од Ананке зависили су остатак или померање од једном постигнуте равнотеже у космосу, односно, испољење или неиспољење праклице његовог урушавања.

Јер, Ананке је сама *дух пра-хаоса* који тежи да *истраје* у међупростору већ-испољеног (космоса) и још-неиспољеног (хаосмоса), дакле, у уској пружи једне бескрајно мало-вероватне могућности – да би управо тиме од-себе-дајући закон праведности учинила “природно датим”, односно, свепротежним. Јер тек бесконачно разсредштење једног закона, односно, његова “природна” протежност кроз васиону – на начин једном постигнуте довољне еластичности његове границе – јесте мерило његове праведности, или пак

неутралности. Стога је и *у-вис-пропета фигура Ананкина/Нутина* израз жеље за расветом безграничности *ноћног врела*, – тј. за озакоњењем оног *простора безграничне таме* с којим је поистовећен и прво-битни облик *ње саме*, као одрекло-свеобухватног “*нико-субјекта*”. Јер, то је једини простор у којем је постигнута *јасноћа у себе-зрењу*, или пак против-расвета *скамењених врења* унутар *ње саме*, као *океана* бескрајне могућности. Стога је метафигурална личност Ананкина управо та која пада као *незаобилазни залог синопсе*: јер је *она сама израз преко-мерног*; и јер *само она* држи (у потаји достигнут) пред-увид у формулу живота-као-прекомерног. И то све у виду светлости оног сазнања што разрешава људску делатност од случаја – већ у њеном идејном зачетку; – тако је *она* уједно и *поглед сновиђења*, који не тежи да стратегира од пропасти оно што је својом првобитношћу већ испољено, него управо оно што је као феномен *тек могуће*: – јер начело појаве је у најмању руку двојно, док је начело могућности, или оног што је тек у једном дуготрајном процесу постајања-собом, (ни)-једно, тачније, стање латенције. *Све-једнота* постоји, дакле, само на *равни неиспољеног* – које је Ананком напуштен простор нулто-изолационог појављивања *саме јој помисли* на беспокретну апсолутност властитог самоускладиштења. А само такав гест одрицања *њеног пра-бића* од *места апсолутне извесности* пружа неопходан *празан простор*, односно, даје *чистину* за проширење жељеног јој закона; – даје “подземни” тријумф *оног крхког*, као бриколажа озарујуће орнаменталности; – износи план “подземног” деловања *Идеје добра* – која је платоновски схваћена хиперзбиља, односно, *светло-порођајни простор само-померене могућности*, и то на начин *њене* кадрости за замисао немогућег! И то све зарад двоструко негативног посредовања те *њоме* прво-створене Идеје о сопственом (непосредном, пре-временом) постојању, у против-Идеју о (нечијем далеко-посредованом, себе-условљавајућем) постајању! А то је свеуједно и *њена* кадрост за замисао *темељења* свеколике *зграде постајања* на *тихо-реактивној снази* једне инфинитезималне, “слабе”, а при том (у самој сили своје истрајности) потпуно недокучиве субјективности. И то је још-себе-незадобивена – јер *ниоткога* откључана – сила растуће свесности у звездано-биљно-минералној природи, која је заправо сила обједињавања-у-самом-себи начела бескрајне могућности. И она је – задршком непосредног испољења силе Ананкине празно-светлосне бескрајности – *саму себе* испосредовала у основно двојство: – *потпору зграде свеколиког постајања*; – начело унутрашњег преиспитивања простора још-не-изабраних могућности; – начело складиштења *мајчиних лебдећих слика*, или, стварања погона довољног за ослобађање *њене тихо-реактивне силе*: – силе ништења свег фиксног, непреиспитаног, просто-фактичког, дакле, **оног што је у бити неживо**.

Стога, *њој* никад не беше циљ да одржи своје, *једном случајно* досегнуто, *пред-свесно* стање равнотеже – лебдећу самосвест (од на-сопственој-полуфази засталог космоса; – него управо то да дође до сазнања о начину саздавања равнотеже као такве; дакле – *њој* беше циљ да *понови равнотежу!**

А то све скупа указује на то да је *уљез древног космоса* (опсенар-Хермес), међу свим осталим бићима, био оно једино не-самоникло (не-самосвојно) биће – које је видело сопствену виђеност пре него што се и манифестовало, – дакле, које је видело светлост сопствене виђености већ у утроби Ананкиног сна (иако у *њој*, као *уљез*, није ни био); и то управо по скривеном налогу самог пра-сна за својим сопственим прекидом! Јер та воља за буђењем – унутар шкољке сна – једног од-ње-вихорски осамостаљеног даха, односно, вида к-себи-не/прибирајуће (тек на равни сретања своје непознанице о-сведочујуће) самосвести, беше подструктурални вишак Ананкине свести (Светлосни Дајмон, Ерос) – у односу на оно што беше под-легало тој истој свести (скамењен полубог Крон, или, његов злопокушај заокружења Златног Века). А уједно је то оно што је морало остати скривено, зарад опстанка нити лако себе-урушиве равнотеже, или зарад конзервације лика *њеног светлосно досегнутог себе-захвата*. И управо то беше *демонски премашај битка, преступни поглед на оно немогуће*; док медијум тог погледа беше *уломак* једне, *кугли пранеометеног бивствовања* стране, *материје*; а тај *уломак* беше пронађен при “још себе-не-прободеном оку” – светлосном микрочворишту неопажљиво зрачног проткивања макрокосмоса.

И када је *уљез древног космоса* већ једном видео своју виђеност, и када се тиме само-призвао у сопствену манифестацију...; те када је отуд измамио жељу за неусловљеним постајањем и у свим осталим бићима (– која су, *сва скупа*, као само потенцијална, *смртна рана* поменутог “канибалистичког” полу-бића) да такође и *она* изроне на раван феноменалног, и то као сама допуна овом *уљезу* као не-само-посталоме..., : **Ананке је битно могла – иако није** – да спречи да **сви они** као претња урушења *њеног* света свеобухватне равнотеже /уп. збиље *њеног сновиђења*/, већ у идеји исплове на празно-екранску површину манифестујућег; те да тиме донесу све страхоте унутарвременски искусивог страдања; те да тиме одају “канибалистичку” суштину самог, у Крону-владару отелотвореног, небића, – и то *њена* као оне нужно самонеозбиљиве идеје о компактности овоземаљског бивствовања, која би у супротном (– тј. докле год је нерасветљен извор тога небића у једном сасвим одређеној идеји, што прилази једном сасвим одређеном бићу, *уљезу* –) доживела своју потпуну кулминацију. Јер *уљезу космоса* је био потајни циљ да их све у свој “подземни” свет прогута

и ту **светло-сабито “ускладишти”**; – те да се отуд оваплоти као *рам не-извагане резултанте безбројних постајања*; – *трокут свемирских бура*, или онај прелазни облик који се никад не изводи из своје укочене равнотеже; – те и да се отуд оваплоти путем усисавања свега “надземног” у **црну кутију** (место у бити симулирајуће апсолутизације естетичког) – дакле, управо нерешеним парадоксом *ње саме!*

Отуд се сво јављено зло у свету савлађује тако што се у **својој идејној праклици увек изнова пушта у омогућење**: – као судбински наређен преступ, што ускрсава значење једне чисте (тек с ширеконтекстуалне платформе опаљљиве) немогућности; – као предзацртан пут нечијег бескрајног заобилажења, или “смртног постајања”* (Делез). А то је у овом случају немогућност даљег Ананкиног опстанка на *симболичкој равни, која је застали облик (њеног) само-себе-превазилажења, облик само једном збилог озбиљивања-до-краја закона (– свепотресне –) равнотеже*. Јер, та раван је невидљиво (сећањем незабележиво) опстојала над нечим наспрам себе апсолутно а не релативно различитим – а што је (као неопажљиво малено) било у *тежиште гibaња правасионе уткано*: а то је све, у једном тренутку, морало довести до поремећаја и рушења те целокупне равни.

Јер, управо тај у-све-уткан микро-вид себе-посматрања целине правасионе (јер: он је танано-зрачни вид Лахесе, Злопоглеђе; уједно први аспект *трофазне* или *Јаке Суђаје*) јесте оно што је произвело **демонски вишак са-вести**, у односу на оно *већ-испољено*; – тј. оно што је произвело *Зрцални Пролом*, као предуслов субјективације васионе у /управо тро-угаони, микропарцелисани/ облик /Ананкине?/ самосвести. И то беше онај утихло-некадашњи, Зрцалом **преусмерен** зрак/знак – што једини пробуђиваше дах бескрајно себе-сагледавајуће жалости из *уснуле душе*. Заправо: то беше Еросов злодух просудбе о штаству одмакнуто-крајње стварности: – **срп-месечев зрак/знак (оно треће унутар трозубца)** – као средство пробуђивања резонантно-светлоносног духа нигдине из његовог бескрајно стешњеног пра-бића: – из *давно замрле душе природе*. Тек би то био вид преломно-светлосне утротеловљености *трофазне/јаке суђаје*.

“...то сазнање није било у њему: оно је искристалисано долазило из невидљивог кристала склопа – кристала сна. Сазнају ли тако генији...”* (Херман Брох)

- 1) Трножац као **понору-опкорачни степеник: <5>** – минимално а константно одстојање пророчког субјекта спрам хтонске, у бити недодатне области његовог тумачења; то је закључано-свестан прапредмет који, када сусретне свог давно изгнаног творца (који више не зна да то јесте), из себе исклапа (белосветлосну) ширину свеколике будућности.
- 2) Трофазна потпора завршно-одбеглом омотачу сфера јесте закључна процесу унутрашњих преклапања, а њен је крајњи продукт трења самоупаљена праједина звезда. Али, отуд, будући да се она збива на једном “гушећем” је **раскршћу**, следи неминовност њене замене са властитим, од садржаја последње јој рефлексije испражњеним, кристалом: – два симултана, супротно оријентисана ентитета се /попут оног што је предобухваћено свемирским огледалом/ у-лету-сударају, и тиме дају тачан вектор силе сопствених невезаних палитељстава: увис путујући шиљак васионе. Али она се ту оба замењују властитим самопројектованим сликама – што стају *под свод звезде*. Јер та звезда се, као *из даљине дозвана*, увећава до тачке колапса /који је одводи у нутрину њеног призматичног вршка, троугла/. А затим коначно на сцену ступа **обрнут троугао** (као из неодређеног “горњег” понора исповрнут, и то по основу из-њег-изронеле “штап-вертикале”, осовине зрцалног удвајања-у-себи оног пренапетог, најужег прстена Сфере); – дакле, под-троугао који остаје да “виси” уписан унутар главног/усправног троугла, и то као **вид разрешења његове понорне дилеме, која му стоји у основици**. А управо је тај **самонепрозрачни вид** једна, самониклом духу светлости преусмеравајућа, *прво-испољена сенка*, јављена у виду неопходне енергетске дозе за замах његовог последње-овојитог штит-слепила – који је израз *њене* одбојности спрам туђинске јој преко-расвете властитог немогуће заборављеног пра-пра-извора; – тачније, она ту бива јављена у виду подслојевито јој изваганог поготка једне кључне фазе/угла (од) безброј пута преломљеног зрака – што долази из *доњег понора*; односно, од бескрајно нежељеног јој *погледа уљеза*. То је, дакле, један хиперсинхронијски склоп, као *кочница енергеје*.
- 3) **Дијахронијски склоп сфера и елеманата (“велика осмица”)** – као **место софистицирања/лиризовања енергеје**. *Неутрално-вакуумска још-увек-статичка енергеја* (будући да је у сенци свог прекомерног знања о будућем јој путу, и то знања које јој “цури” из кутије сопственог светлосног складиштења, те увек изнова постаје-собом тек преко свог *онострано исповрнутог повериоца*) јесте најпре тамна комора излета кричуће птице (Феникса), првог зов-палитеља, а тек затим и кутак /дах-пламног/ збрајања стечених јој знања о макроучинку свих микротрења; – где тај крајње-сазнати зброј замењује присутност тог *макро*, то јест, надокнађује одсуство довољног простора за њега, као иначе већ

одмакнутог у сенку. Све је сажето у том **даљински урамљеном раскршћу** – неутралу последње смрт-просудбе /“отворено је оно Нигде смећа где звезде плове на дну вода,” (Х. Брох)**/; Јер, Хармонија јесте **предуспостављени поредак унутар чекаонице покојника**: – простор акумулационе напетости свих *гробних сенки/тмина*, или силазно-инверзне *лествице душа*. Дакле, једна **неоткривана лепота** као **апсолутни судица** – што самотно-будна стоји **иза опчињавајуће праслике** која је тек један инструмент суђења, не и његов дуго-процесуални ефекат, не и демонски премашај битка! Себе-докидајући симулакрум – дакле, неисто-иста *пра-пра-унука старице*, најистрајнији светло-изданак Лавиринта Сестара (Стола Мајки), а не више Сијамска Сестра, неправдо осамостаљена сенка прве самоникле светлости – која препокрива, до ступња његовог непрепознавања, Идејин самобитан Ђорсокак; – **дакле, не више само празан симбол једног саможртвеног ентитета плус његова туга у доуписано-троугаоној основи, него такође и његова лебдећи-градивна преко-метафора: сила његовог лучног себе-премашаја**; – дакле, пред-увид тог ентитета у последње-сумарни исход сопствене акумулационо “језерске” спутаности, као стратегија пред неминовном злокоби, ту наступајућом услед зарубљености пирамидалне Идеје у Коцку. Коначно задобивен **флуks поља**, као **обратник зова првобитне птице слутећи удомитељском јој еху**; односно: *пред-одбегли језичак сребро-златеће копче (од) у-месту-путујућих сфера* – онај који производи Вихор Елемената, слутњу **крајње одредбе**. Јер: “...коме је дато да се врати дому своме тај се враћа у створени свет, где иза непостојаних граница почетка и краја наслућује крајњу одредбу;”*** (Х. Брох). Јер, тим *продуженим ехом* коначно је **разбијен круг (ослабљен грч) времена** – одакле тек следи *коси (“мајчи”) поглед, стрела* сопствено дајућег смисла за у-бити-претворну лепоту трагичког. Или, другачије: – тек тим *посувраћеним ехом* пробуђено је *око мотрења* свих предзнака за страшни свршетак *света сатурнске лепоте*, недотакнуто почивајућег унутар *затвореног круга (“петље”) старе* (златне јер “надземно” утицајне) *елите*. А за њим тек следи оно *двосмерно-сударно време*, као *себе-изборавајући анти-простор* за *нову* (сребрну јер “подземну”, дубоко претструктурирану) *елиту*, односно – чистина за пост-зрење целе пра-еонске трагедије.

Али, из перспективе “палог” света бива све изнова, на следећи начин, сагледано:

- 1) Пред-времена хијерархија душа, што је учинак пост-времене Идеје, – збива се по мерилу збрајања нулто-идејних (у Зрцало Стварања себе-одливених) кадрости за напор једног безграничног постајања, – које, будући већ такво, не могаше остати затворено у (платонско) прво-начело једноте, већ прелазише у (платонско) друго-начело: – недређену двојину (**између малог**, још не-придошлог у своје о-стварење, **и великог**, свему предусловног јер самоафицирајућег). И тек је то друго-начело (*ул. тајновито лице горње-одстојног неба*) оно које подржава *осовину, константно одстојање, или вечно-трајну силу напетости* – између властитом самодовољношћу заиграних *идеја* и за њих не-случајно пријемчиве *твари*. Међутим, цела ова хијерархија пада у заборав, услед *самозаразе – преко не-случајног уједа властитог репа – светлосне змије њеног исписивања*; управо *оне* што оличава *колективну вољу-за-измаком “кругу времена”* (Идејиним Ђорсокаку): – то је зараза Свеобухватне Змије (Змаја) оним сопственим отровом (властитом јарком светлошћу), који паралише вољу-за-одбегом (у ноћну дубину) у сваког небеског палитеља, – услед чега се кобно посувраћује, те и ломи *њоме једном изборена* смерница времена! **колапс дивовске звезде (проношен кроз плаву маглину – као вид самоиздаха ватрено-језичког прекомерја)** у неутронску, “не-више-говорну” звезду, која саму себе даље урушава до тачке инфинитезималности.
- 2) Превремена, **извртута-по-себи хијерархија**, изборена по критеријуму чистоте/самобитности бића, или независности оном сликом која је довела до пада једне звезде – с неба безвремености, у земну јаругу духовног канибализма. Дакле *место сажимања* (или: у детаљу слике обелодањено пространство наличја) – где се први пут појављује *обрнут смер* времена; односно, следећи парадокс /што је пред-уписан већ у самој Идеји-о-времену/: да се оно *стамено-одстојно* појављује, при фиксној лествици вредности, “касније” у односу на оно *лакомо-подводиво* – чиме се релативизује смисао, или помера предзацртан *правац времена*, односно, зауставља покрет једног *муљевито-одмотавајућег* клупка /које једино собом изборава *последњу правду*/, и добија се *синхрона слика*: – она што одаје *црне мрље* у властитој бриколажној, вишеструко-смерној процесуалности, тј. при свом дах-скоковитом извагавању једне свеизлазне пре/одлуке-за-ново/почетком! А управо се та тешко изборена одлука (прасликовито) умирује на себи самој, стога да би одмах била и принесена (мукло-беспросторном) *ништа ништи*. Отуд тек она (– кроз знајућу топологију *црних рупа*, и то при њој самој као *ускрсло-белој* –) бива

преображена у *износ поља* једне другачије-елитне комуникације; тачније, први пут постаје она тражено-дво/излазна нит времена, или *пронађено (пост)-време само*.

- 3) **Нови критеријум елитности** који се испољава као **етика финалне равнотеже**, или одложено дописан захтев Неумитне – за /с пало-земаљске равни постигнутим/ видством *преудаљене насеобине отмених: места “где нема времена”*. Јер Златни век – будући да је *двапут* на Земљи могућ – беше у прастању себе-одрекнуто! **Ново херојство**: – не више само као нечија рана смрт, ради скамењено-даљинске потврде земне лепоте, него као преко-воље-појединца преодужен земаљски живот, али у уметничком делу! Али је ова новообразована /“птичје-сновидна”/ елита циљно докидајућа, јер њоме “подземно” управља *добро-профилтриран пра-еон, свет одабрано-мртвих*, чију стратегију искључиво *они сами, одабрано-живи*, спроводе – кроз уношење мреже савремено-културних прелома (упоредо: топологије сунчевих мрља) у *врело ништења*. И то *не-сасвим-ништа* – као *водо-одразни екран препрозирања* – јесте онај тешко сагледљив/очитљив *прапредмет*, јер на њему се увек нешто брише управо стога да би на *истоме месту* нешто *друго* (– као дуготрајније) ускрсло. Јер ова *нова елита*, путем доношења *обрасца естетике* (формуле једног ширедимензионалног живота, осведочене светом *одабрано-мртвих*), бива управо оном мањином која треба да коригује већину. И управо зарад тога би ова иста морала, на свом живом примеру, да прикаже следеће: – како се тек у разређеном ваздуху посмртног одбега-од-маса, први пут састају Ерос/Вихор и Киприда/Уточиште (– чак и древна земља беше преуска за њих! –) те како *сребрном траком* властитих *прелета* изграђују *стреху међузоне* (– простор безграничне игре – с материјалом једног *ипак савладаног случаја*, где коначно процветава *за-земљу-уносни кристал тишине* –), односно, онај један једини *прекрхки свет*, који само услед своје *краткотрајно севнуте* самосвести престаје да стрепи од могућих најезда. И то је она апсолутно нова, или крајње-превагнута визура: нов начин читања историје.

Постоји, међутим, као углављена у тро-фазу /Ананкину/, једна рана у срцу **пре-одлуке /Мојрине/,** којој је бит да не зарасте: – она, напротив, расте непрестаним урушавањима надземних јој слојева у њу саму. Јер, она је *облик неминовне збрке* која влада у колажном процесу излучивања *надалеке смернице времена* – облик његове последње странпутице. Јер, она је вид последњег извитоперења слагалице оних знакова који упућују на редослед властито-зацељујућег самосклапања, а што све доводи до напуклине у бићу трагаоца (оног који трага за њеном некадашњом целином) те до у извесном смислу за њега прекасног расветљења. А расветљен ту бива тек само пут отпловелости у етерски заборав прве (саможртвене) звезде: – пут који се збио тек ради тога да би ауру слободне самосмишљености ова иста предуклопила у /пра-ничији/ план светова, од којих се **само један уистину тиче ње саме** /и то као подстицај за *промисао несводиве разлике/*; – то је онај који јој је довољан за изградњу *рама закључне опреке*, једино-сразмерне *сили њеног сновиђења*, или пак за “подизање властите супротности у висину”* (Музил). Та рана је, дакле, место принуде на један **одиста уски избор**. Јер смртно ту страда сваки онај који – будући рећи – крене за њеним трагом, а остаје напукло-жив сваки онај који – иако бројнији – то не учини. Шупље-одзвањајуће су стога њене хладним врењем минерализоване вратнице, налик на чељусти змаја – умирућег услед вишка шчепане раскоши. Међутим, та раскош се услед своје непробраности осипа. И ту искључиво **Дајмон Ананкине Замке**, посмртно надкриљујући Ерос, што збраја у јединствено акцентну ниску (“струјну осмицу”) ликове и тренутке свих разних (од стране Лахесе “промерених”) смрти, доводи до последње седиментације “лебдећу” (земно-небеску) творевину; доводи до разавијања **покретног степеништа** (оног чији изненада **одваљен врх** – рогом изливено **сребрно острвце** – одаје **амблем Титана**, вечно усавршавајући **људски лик**). И тек ту он ствара посмртну частину, засвођену короном ове жртвене звезде, тек сада уздигнуте у највиши принцип: – у онај закон по коме је све дозвољено тек уколико самобитно, односно, смело-усамљенички постаје.

* * *

Увек-већ-демонска (преко-вредносна) Идеја добра, беше **крајње-излучен зрак из срца прималног све-усукобљења:** – зрак који је тек *тим преломом застао-на-себи*, и то у виду **троугла** што **изврнућем** одговара Ананкином **лику-у-зрцалу:** – духу још неиспољене /несусретљиво паралелне/ васељене. Пошто је једном опазила јединост /ванупоредивост/ своје нестворене, али при том и у-себи-бескрајне могућности (која имаше поменуту страшну цену самоактуализације), Ананке више није могла да остане у стању своје латенције, ванупоредивости, естетичности. Јер, збиља *саме синопсе* је *на-себи-застала с-вест о (још-не)-могућности* за *њено, довољном јој ширином ситуирано*, постојање; – а чији се сам пра-закон (императив естетичности) ни не беше односио на овој страни, уснуло-предметни пра-свет, већ на једну тек надолazeћу област, захваћену

погледом из преступне перспективе једног (– за све оно још неусликовљено управо убиственог –) паноптикума. Јер та је збиља *“јединство непамћеног сећања на једно застајање где се довршава оно што се не може довршити, спојено у стваралачку чежњу крајње пра-усамљености...”** (Х. Брех).

Отуд Ананке заиста и не беше могла да се одлучи на то да заувек остане у окивајућој је симетрији са својим себи-праусловним против-хицем – за кога се показало да јој није једнако сразмеран. Али, исто тако није могла да се одлучи ни за то да *одмах* објави сопствено мерило себе-разликовања од пуког небића, те да тиме – по цену у-себе-прогутане могућности за сво још неоспољено зло унутар древне васионе, односно, путем “гутања” пута једног наднемогућег остварења тог зла – ту ипак дорасте до простора своје (још-не-самосвесне) могућности. Јер таква би прерано сазната могућност – услед хипергенерализације значења “природног светежења” ка *Идеји добра* /која онда прелази у наметнуто нужну сврху свих бића/ – прешла у апсолутно, себе-остварено зло: – вечно-статични бол полубића – услед немогућности његовог повратка у Ништа. Зато се Ананке одлучила за **пут “негативног добра”, пут напредовања ка простору њеног непостојања**; а то је пут *душевно-алхемичког* растварања сопственог субјекта изворно-изрекле “пресуде” од-себе-отуђивања – све до у палу стварност есхатолошки злосхваћене *Идеје добра*. То је, дакле, **пут њено-иронијског при-вођења те пра-зло-идеје** (– идеје о тирански компактној, квазиестетичкој јер лишеној “готичких” детаља држави; такозваном рају на земљи) до **крајње чистине** њеног себе-поништавања; – то јест, до чистине досегнуте тек на моменту стечености увида, од стране древно-присутног *јавног мњења*, у корениту немогућност враћања Ананкине, већ једном усложњене концепције живота (тј. идеје о онаквом виду постојања које, будући празно”чисто”, напушта себе и прелази у хиперсинхронизитет постајања), у Ништа – које ју је тек властитом **против-тежом** омогућило у *њеном* битно неспутаном **развоју-до-себе**. Тако ту најзад бива открито *око земаљске ноћи*: – немо-зрачна чистина (од) на-себи-умирене светлости сазнања, као таква достигнута тек путем Ананком бачене расвете: – на немогућност повратка циља празраковне рефлексije у њен (померен) почетак; тачније: – на немогућност затварања круга између идеје и збиље, понора жеље и њеног узлетног ефекта. А тако је и *ништеће ништа*, као *филтрирајуће крило ноћи*, заправо, оно тражено место рођења *Идеје о добру* – уп. оном самодовољном постојању које се вазда прелива преко сопствене границе! Јер само она идеја која – као *крст нигдине* – напредује ка свом почетку, јесте *бесконачно правдоносна* или *себе-озбиљива идеја* (о-постојању).

Извор зла, односно злотумачења Ананкиног геста одрицања од принесене јој могућности самовлашћа био би *њен*, на врхунцу сопственог јој раста колапсиран, **лик увртложене са-вести** (односно, *лик на себи гивајуће не-одлучености*) – услед чије се лоше бесконачности и *њен* високо-апстрактан, сред нигдине само-промишљања ситуиран субјект, изместио у сопствени антипростор: – **зрцало**; тј. онде где се његова једном пала свесност вечно-трајним модусом обнавља: – као постестетички извагана одлука *за-(још-не)-бити*, или, као она **преодлука** која ово зрцало немогуће му истости-са-собом **вишеструко пролама**. Али то само зато да би се изнова /“немо-моћним јединством”;*Брех/ самопорекла; – обрушила се с свог (“муњевитог”) врха у следеће/суседно микрозрцало, и тиме (“постолујно”) осветлила властити пут: – **поступак достигнућа стања самосвесно умиреног постојања**. Јер, идеја о на-себи-колапсирајућој суперсиметрији, од гиганта сведеној на стање латенције, стога се (на макро-плану) маскира у асиметрију, ради слободног (од прималне језе већ у старту разрешеног) дозива своје онострани другости – из сасвим неодређених пространстава.

Порекло зла, отуд, не би било у почињеној грешци божанског субјекта, него у *његовој* прималној несвесности себе као *превременог, далековидог субјекта*, – где он то властито зло/недостатак превазилази тек кроз растућу му жељу-за-потврдом несводиве разлике, какву уочава између себе самог (као нигдинског) и крајњег (негде ипак лоцираног) продукта сопственог сневања. Отуд би порекло зла било у самој његовој (пра-смртоносносној) идентификацији са властитом лебдећи дуго-развојном Идејом – о организмично-“дишућој” целини света – којој *умирући* предаје дух вечног преиспитивања! А у том “новопродисалом” духу – који је дух осамостаљеног бића творевине – коначно би, у сасвим другом акценту светлости, био обновљен и сам његов творца – и стога повраћен у значењу ускрснућа; или, у ускрснућу свога, за прво-битни контекст своје појаве, немогућег значења.

ФУС-НОТЕ:

<1>

Ананке/Дике као врховни, или иронијски себе-промашујући означитељ (*Небеска Писалка*), жељаше уистину само онаквог *суиграча*, против-себе-означитеља, какав никад не би био заинтересован за сам исход пролифералне игре/борбе међу присутним означитељима, већ искључиво за процес кристализације правила свег бескрајног саозначитељства. Заправо: за механизам успоставе равнотеже која је “систем прогресивних компензација”* (Пијаже), *на макро-плану*; те уједно, за законитост оног пранеусловљеног, крајње засебног, те непредвидљиво варијабилног из-себе-постајања, *на микро-плану*, – које вазда прети да подрије равнотежу макро-равни.

Јер, трансубјективни дух оваплотње крилатости хаосмоса /односно: *мојра* као дух микростабилисаног хаоса у пукотинама космоса/ састоји се од “илуминативног отпада”, тј. крхотина присутног космоса – који не угрожава равнотежу макро-равни, али зато продире /својим неизбројним зрачним преломима/ у “молекулске кристале”; те који, производећи у њима ону немерљиво слабу *силу негентропије*, подстиче и онај у-бити-неопажљив прелазак – *од органског ка живом*. Јер тек и искључиво на овом “звездано-ћелијском” отпаду гради се поредба огромности ишчезлом пра-космосу /естетичкој збиљи пра-симбола/. Заправо, тек из “течне маглине” обавијања простора његовог ишчезнућа пробија се субјектов поглед напредовања ка перцепцији сићушног, односно, ка таквом микроосветљењу ствари које их опет враћа у ноћ/дубину њиховог постанка. То је поглед осветљења “сна у сну” као опет дела неког још ужег “сна у сну”, итд. То је, стога, онај одиста брзи, али не и неприпремљен продор виртуалне (“телескопске”) у актуалну (“микроскопску”) збиљу, догодив тек “унутар светлосног зглоба” нечијег /прекогнитивног/ погледа. Дакле, Ананке као праједини дух усуђивања на идеју /плодотворне/ вечности самог понављања, односно, на нову – “згромљујућу” – естетику перцептивне моћи која /скоковито/ расте у диференцији детаља.

Тај процес диференцијације, међутим, никада не иде у правцу матерјалне бесконачности, јер /ритмовано/ застаје на тренуцима израчења боје /из најскривеније нутрине/ неког предмета, и то на начин једног /за тај тренутак/ фиксираног угла што одговара његовом апстрактном изразу /“геометријском месту “ванестетичке” културе”“; Епштејн о Кабакову*/

„За мене је предмет од секундарног значаја; ја желим да откријем шта лежи између мене и предмета.”** (Клод Моне)

А белина с Писатељке неба ноћи – јесте она која уноси полупровидни флуид у јединствени бојевни сев предмета, и чини га “подводно” конзервисаним – управо посред његове највише усплахирености! Али и спремним за обнову унутрашњег покрета, чак и на најмањи спољашњи дах (или, на сипкост суза Неме Посматрачице).

<2>

У Замку-који-се-окреће (“Кер Сидију”* /Роберт Грејвз/; Лађи-Олупини) заробљен је Ветар Севера (дух Луталице), и он умно-прашинастим додиром својих (изломљених) крила, преображава *његове духове* (оне који су такође заробљени унутар Олупине, тј. њених “стаклених гробница”, “пребивалишта најбољих”**, али који се при том редовно “проветравају” излетом на, од стране Киприде напуштен, Кипар) у градитеље здања додатог (– попут *бело-ноћне куполе* –) на највишу (поларну) висораван. А то је здање ***природног себе-подизања, из дубине враћајућег времена*** – зарад први пут мимо-сна-могућег, ***свечаног*** кружења ***поворке***, саздане од ***животињолико отмених***.

Тек је Ерос-Вихор (Ветар Поларне Круне) тај који враћа *духовној аристократији* (расемењеном језгру *пра-самоникле светлости, расутој цветној сржи*) *њено*, врхом-Мајчиног-сновићења (одваљеним прамцем Лађе Средоземља; узнетим поларним троуглом, *врхом последње осаме*) заплењено/спашено, Време.

“Пошто је стварност превише трновита за мој снажни карактер – нађох се ипак код своје Госпође, ја, велика сивоплава птица што се залеће на венце на таваници и вуче крила у вечерњој тмини.” (Рембо: “Bottom”)

&

Одваљен прамац Лађе (кљун Птице) копира у себе њен **велико-бродоломни усек** (њеном путу **пре-одлучујући превој**), – управо попут оне *увис путујуће стреле издаха* која зна/садржи *трен свога застајања*, или, *угао праштајућег нагињања*.

Јер, ова властитим сломом преображена, у-небо-узнета Лађа-Олупина јесте управо она “машина која покреће големе силе захваљујући малим, поновљеним подстицајима”***/Делез/. Она је машина *размењивања рукописа целог света*, дакле, једна *дубински деконструисана машина*, коју покрећу *периферни*, “охлађени” подстицаји (*ејдетске сличице*, као флуксеви њеног гашења). Али и ти подстицаји постају све јаснији – све више истичући на покретном екрану њеног пресека – оцртавајући, најзад, **фигуру скока**, и то, свакако, оног скока који је учињен ради **дохвата бачене коцке (повраћаја првобитне могућности)**.

Јер, само Уклети Лађар (уп. врховни означитељ, измештен идентитет Кипридин) може да (– као *безгранично сам* –) **преброди усек** који је уписан у *праоблику мајчине самосвести* (– у *слици залелујаног предела, каледоскопској књизи живота, монади као-жигу-посвећених*). А сви остали (из-њега-развијени) субјекти писања могу (путем концентрације на исту слику) тек да прате тај (пра-ничји, или разуђено-свачији) пут, – пут повратка до *долине његове смрти* (услова рођења њих самих). То је, дакле, управо онај **усек у бићу створитељке** који раздваја живу од неживе природе, и омогућава рефлексiju прве путем друге.

Тек су у **фигури скока** уједињени апстрактни и повесни принцип светског духа.

<3>

Ананке је приказ (ноћног неба) кога треба (пре)уредити да би се поклопио са Идејом, и тиме отргнуо Хроносу – *геометризовао се*, постао Хором.

<4>

Ананком (страхотном Диком) беше унапред одређен трен кидања свих првоуспостављених веза, унутар блаженог сневања пракосмоса, што је довело до “подземног” урушења читаве “на води” постављене зграде многовртложних или звездано-маглених постајања. А тек затим је она направила опит свог удвостручења у *сопствену кћер* (али, *ону неправонаследну – Галатеју*), *облик отелотворења пале јој прве хипотезе, душу осуђену да лута*, – чега је цена потпуни заборав тог прастања, од кога се сама (на равни своје прве хипотезе) није разликовала; чега је, такође, цена угушење кап-пламног јој духа сопствене, наднапорно *једном* задобивене, самосвести: – то јест, свести о тачној мери Њеног одстојања наспрам општој тежњи повратка у *Њу саму*; – тј. о из-себе-озбиљујућом закону *скоковитог постајања*, који једини ослобађа *бескрајно слабу силу живота из стихије претпочетка*. (То беше доба *златне владавине* истински смењујуће је, *правонаследне кћери*, Астреје, која у невезаном стању кружи између неба и земље, те која је једина примила на себе вишак Мајчине, тек посмртно себе-сазнавајуће силе. Јер, Енергеја Медузе јесте не друго до свест о једној много широј визури, или она дуго развојна самосвест Богиње Мајке – као свест о *Њеном измештену*, померено-светлосном, празно-просторном постојању). Јер, тек преко Галатеје, Астреја извлачи сопствену истину од Хермеса – тј. она **у име потраге за истином-о-именима своје мајке** подмеће (– за одређен рок –) Галатеју Хермесу (упор. Киклопу, такође ослоњеном на *треће око – око подземалско*), који ту истину таји и патвори: – управо на тај начин што приказује *свемајку као од-света-окренуту*, али *за њега и његову “елиту мрака”* корисну; као (наводно) *не-напету* и *не-увис-пропињућу*, немогуће умирену у извесности властите још-не-самосвесне, ничим потресене унутрашњости; – управо на тај начин што (својом омчом – *петљом стешњења подземних извора*) затвара одвод капљања Мајчине хладно-светлосне Енергеје, која стреми да буде пренета *кћери*, малој дрхтавој (на метеор сунчеве, *плански скриве побуне сведеној*) звезди (*капи* Мајчине индивидуације, или *сузи* која ствара биљно-светлосни мозаик, *лабиринт покојника*). Али Хермес при том – да Мајчин резервоар Енергеје не би пукао – отвара други (сијамски) одвод – за напајање оне *неправе*

кћери. А при том једино Сијамска Сестра (Метида) зна правилно да располути (срасло) Стабло Светлости (основу будућег калемљења). Јер управо то стабло јесте оно што подржава циљно-неисцрпну динамику несвесног: – дакле, једна до-крајности-напета спрега између **два супротна смера времена**: – раскршће између пута уназад, до у племенску заједницу, и оног које се пење до друштва заснованог на слободи индивидуације; – *рампа космоса*, на којој се чека на *искорак* из једног мучног (у сопственој раздирућој противречности коначно докидајућег) сна. А Хермес то чини стога јер жели Астреју да заустави у даљем њеном преко-себе-стваралаштву, то јест, да је трајно веже за један ограничен свет (Атлантиду/Тираниду). Јер, једини запис о Пећинској Старици (– Киприди, Царици Звериња) јесте то *дуго-калемљено дрво сапатништва* – које је одводи, без могућности повратка, из *шкољке блажених* (са Кипра/Крита/Тере). Тако се Мајка и по “трећи пут” рађа као од-себе-отуђен субјект у свету, и то у свету који је инфициран идејом једно-основне власти, састојане од беспреиспитујуће хијерархије немоћно-моћних, односно полу-злих богова. И управо у том новом свету старо-властодржни кључар, Тот-Хермес, њу саму заговараше да се врати назад у своју до-краја-неосвешћену и тиме крајњим заборавом непрофилтрирану прошлост, како би тиме, наводно, спречила сво потенцијално зло да се у надолазећем времену испољи. *Али, “стање чистог зла” при томе у идеји потицаше управо од “пале” прво-могућности Мајчиног изабирања понуђеног јој самовлашћа – коју Она, као само једном јој понуђену од стране искушавалачког духа нигдине, беше једном збиљски неповратно одрекла*. А ту је одбачену првомогућност (повампирење савршене симетрије – пакла апсолутног недогађања, који је био виђен при *једном мореузу*) сам Хермес (услед кочења-на-себи Химерине, до-краја-неизговорене Речи – у виду *забране првог питања*) желео занавек са Мајком да подели; те и да присвоји њен Уреус (*пламени језичак*), као онај стваралачки сувишак силе који смењује (у право време) овоземаљског владара, а који је садржан у *трону пролома Њене одлуке* (која тад прелази у *преодлуку*), – одустајући сасвим од тражене друго-могућности искорака на *праг обнове еона*, ради могуће сопствене процене управо оног ризика што је уткан у подстицај сваком стваралаштву – а чији је чист потенцијал, **као гигантски праоблик Њене празнином брујеће самосвести**, он сам сажео у не/затворив круг симбола (при сопственом предколективном сећању): то је Хермесов пад из надсвесне /надограђујући-празне/ у подсвесну /урушавајуће-препуну/ комору – одају прикривања-у-себи *змаја, гутача времена*.

<5>

Шиљак васионе (црвени круг у белом троуглу; истакнута Јединица) је постао од **троношца** (белог круга у црвеном троуглу; утакнуте Нуле); и то оног што је постављен понад бездна, тј. над пукотином између горње и доње хемисфере, *златног облутка*. На тај начин је *дати треножац* уметнут у *куглу свеобухватног*, ради спајајућег раздвајања неба и земље, – *увис шиљећи је!*

Јер, тек Идеја о премашају (прво)-створене Целине уводи у њу (као пирамидалну) белину (хучну шупљину) – Нулу уписану у сам треножац; чистину преуспоставе божанског субјективитета, односно, путање ноћно-палитељског свевиђења.

Воља за оспољењем митске шупљине јесте та која је индиковала унутарсветско зло.

Кугла свеобухватног је – будући испуњена притиском, или, недокучивом страности – већ сама по себи **демонски премашај**; сан о себи самој, *с ону страну* властите првостворене границе; поларно-светлосна приказа прве, саме и самоиздвојене звезде, што се круни у *другу бескрајност...* ; она што једина зрачи “страшним достојанством удаљено-првобитне невиности”.* (Х. Броч).

Тиме што је – скритошћу кљуна – омогућила појаву/владавину свог Одливка/Сенке, кугла је запречена у могућностима даљег ткалачки продисавајућег ширења /сусретања других кугли/. Али се зато преокренула у **унутрашње пространство**, да би – акцентовањем своје унутрашње-потпорне разлике, прве поларизоване крајности – учврстила мерило/светило саме ове *собом прво-хитнуте* противности – **као надкрајносне**; дакле, пројектовала је своју кресаву несводиво-унутрашњу разлику на спољашње јој црнило, у коме се један њен крај утопио **а други није**. Овај други је постао поларна звезда: она што светли онкрај понора.

Трен светло-преломног “или-или”: разрешење Сопства од Злог Двојника, кроз дуго одлаган сусрет са њиме.